

Τούλάχιστον ἂν ἤρχετο εἰς τὸ ἴδιό μου σπῆτι,
 εἴ κάπως ἢ ἐπίσκεψις ὑποφερτὴ θὰ ἦτον...
 Ἄ! μόνον ποῦ τὸ σκέπτομαι, ὁ νοῦς μου ὅλος φρίττει
 καὶ βλέπω πανδαιμόνιον εὐτυχιῶν ἀρρήτων.
 Νὰ εἶν' ὁ βασιλεὺς ἐδῶ, νὰ στέκη ἀντικρὺ μου!..
 Ὡ! κέλ γκλοῶρ, κέλ βικτοῶρ, φιλόδοξος ψυχὴ μου!

Νὰ τὸν ξενίζη φανερὰ τοῦ οἴκου μου ἢ στέγη,
 νὰ τοῦ γελῶ, νὰ μοῦ γελᾷ, νὰ λέγω καὶ νὰ λέγη,
 ἢ ὦρα νὰ κατακυλᾷ μὲ γέλιο καὶ παιχνίδι
 καὶ τὸ χαρτοφυλάκιον εἰς χεῖρας μου νὰ δίδῃ.
 Ὡ σεῖς, χρυσᾶ μου ὄνειρα κί' ἐλπίδες ἀποπτᾶσαι!..
 ὡς ρόδα φθινοπωρινὰ φυλλορροεῖτε πᾶσαι.

Περνᾷ καὶ ὁ Ἀπρίλιος, σιγοῦν φωναὶ καὶ γδοῦποι,
 κί' ὁ βασιλεὺς ἴστην ἀδελφὴν πηγαίνει τοῦ Τρικούπη.
 Δὲν ἀμφιβάλω βέβαια πῶς πάλι τρέχει κἄτι
 καὶ ὅτι στήνουν κατ' ἐμοῦ παγίδας ἴστο Παλάτι.
 Ἐκ νέου ἐξεγείρεται ἡ μαύρη συμμορία,
 καὶ κατ' ἐμοῦ τεχνάσματα ἐπινοεῖ μυρία.

Τὰς μηχανογραφίας τῶν δὲν λησμονοῦν ἐκείνας
 καὶ νέας μηχανεύεται ὁ τάδε καὶ ὁ δεῖνας,
 ἀλλ' ὅμως ἐναντίον μου συνωμοτεῖ ἀκόμα
 τῶν ἐμφανῶν καὶ προφανῶν κί' ἐπιφανῶν
 [τὸ κόμμα,
 καθὼς καὶ ὁ παμφίλτατος Καμπούρογλους τοὺς γράφει
 καὶ πάντες ἀναφαίνονται δεινοὶ μηχανογράφοι.

Καὶ πάλιν νέας τρομερὰς ὑφίσταμαι ὀδύνας,
 σκιὰν κυττάζω ἀντικρὺ ἀνθρώπου ἐπαράτου
 κί' αὐτὸς ὁ Ἄγγλος Τσάμπερλαιν, ποῦ ἦλθεν εἰς Ἀθήνας
 κί' αὐτὸς θὰ ἔχη βέβαια χωμένη τὴν οὐρά του.
 Ὁ βασιλεὺς... ὁ Τσάμπερλαιν... ἡ κάθοδος τῶν στόλων!..
 οἱ πάντες ἐναντίον μου καὶ μόνος μου καθ' ὄλων.

Ἄλλὰ σταθῆτε ὄλοι σας δὴ βήματα ὀπίσω
 κί' ἐγὼ μὲ τὴν Πρωίαν μου θὰ σᾶς κατακρημνίσω
 καὶ μόνος θὰ ἐκδικηθῶ μὲ λύσαν καὶ μὲ πόνον
 μηχανογράφους Ἀυλικούς, μηχανογράφον θρόνον,
 Πρωθυπουργούς καὶ Τσάμπερλαιν καὶ σκοτεινοὺς Συμβού-
 κί' ἐπιφανεῖς καὶ προφανεῖς Παπαμιχαλοπούλους [λους

Ὁ βασιλεὺς!.. ὁ βασιλεὺς!.. ἂ! πόσον ἠπατήθην!..
 ποῖον θριάμβου, ὦ μὸν Ντιέ καὶ δόξης ἐστερήθην!
 Περνᾷ καὶ ὁ Ἀπρίλιος, σιγοῦν φωναὶ καὶ γδοῦποι
 κί' ὁ βασιλεὺς ἴστην ἀδελφὴν πηγαίνει τοῦ Τρικούπη
 κί' ἐκείνη τὴν ἐπίσκεψιν εὐθύς ἀνταποδίδει..
 Ἐ! σεῖς, σονμάδες δόστε μου πρὶν μὲ ποτίσουν ξύδι.

Καὶ ὀλίγαις ποιικίαις,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ὁ τῆς Κυνθίας Ναυαγὸς τοῦ Βέρον καὶ τοῦ Λωρῆ,
 κατὰ λαμπρὰν μετάφρασιν τοῦ γλαφυροῦ Κουρτίδη...
 εἰκόνας Εὐρωπαϊκὰς καθένας θὰ εὐρῆ
 καὶ πράγματα περίεργα καὶ θαυμαστὰ θὰ ἴδῃ.
 Κί' ἂν θέλετε νὰ πάρτε καὶ τοῦτο τὸ βιβλίον,
 εἰς τῆς Ἑστίας τρέξετε τὸ βιβλιοπωλεῖον.

Καπρᾶλου Ὀδοιπορικὰ ἴστα ὄρη σημειώσεις
 γραφεῖσαι μετὰ χάριτος καὶ σαφηνείας τῶσης,
 τὸν ἀναγνώστην φέρουσαι εἰς χλοερὰς ἐκτάσεις
 καὶ εἰς ἀπόψεις μαγικὰς ὁρέων καὶ θαλάσσης.
 Εὐχάριστον ἀνάγνωσμα, κομψόν καὶ γλαφυρόν,
 ποῦ τὴν ἀνίαν λησμονεῖς φροντίδων ὀχληρῶν.

Στῆς Βορρεττανίας τὸ γνωστὸ ξενοδοχεῖο ἴμπητε,
 ὅπου ἴστο δρόμο βρῖσκεται ποῦ βγάζει ἴστο Παλάτι
 κί' ἀλύπητα ἴσοδεύετε καὶ τρώγετε καὶ πιῆτε
 μὲ ὄλη σας τὴν ὄρεξι καὶ μ' ὄλο τὸ ραχάτι.

Μονάχα μιὰ φορὰ νὰ φῶς, ἀμέσως θὰ παχύνῃς,
 ἴμορεῖς νὰ τρῶς ἀδιάκοπα χωρὶς σιγμὴ νὰ παύῃς,
 ἀμμέ κί' ἐκεῖνα τὰ κρασιά;... ἴμορεῖς στουπὶ νὰ γίνῃς
 χωρὶς σκοτοῦρα ἴστο μῆλαδὸ καμμιά νὰ καταλάβῃς.

Εἶναι κρασιά ποῦ τᾶπινε ὁ οἶκος τῶν Βοργία,
 ποῦ δίνουν σ' ὄλους ὄρεξι καὶ δύναμι κί' ὑγία,
 ποῦ βάφουνε τὰ μάγουλα μὲ χρώματα περίσσια
 καὶ ξεφωνίζεις μοναχὸς «Ψυχὴ μου ἴστο Πατήσια!»

ἴστο ἀνάθεμα κακὴ καρδιά, ἴστο καῦμοί καὶ πάθη
 μακρὰν τὰ ἴσοζύγια καὶ φλυαρία τῶση...
 μὰ μὲς ἴστο κέφι τὸ πολὺ θὰ βλέπῃς καὶ τὸν Στάθη,
 ποῦ δὴ κομμάτια γίνεται γιὰ νὰ ὑποχρεῶσῃ.

Σκόχου ἴστο Ἡμερολόγιον μὲ πράγματα πολλὰ,
 μὲ μούτρα, μὲ ποιήματα καὶ χίλια δὴ καλὰ,
 τρελλόν κί' ἐν μέρει σοβαρόν, ποικίλον τε κί' εὐώδες
 καί, ὄπερ σπουδαιότερον γιὰ τοὺς Ρωμηούς, ὄγκωδες.
 Μὰ εἶναι τρέλλα, βρε παιδιὰ καὶ πράγμα ποῦ σαλεύει
 καί, ὡς φασὶν οἱ ἀνθρώποι, τὸν μονστερῆ γυράει.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ἴστο τυπογραφεῖο
 τοῦ Σταυρισάνου κατέβη — κί' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
 μὲ τῆς βρώμας τῶν Χουτεῖων — μ' ἴστο κάποιον Φαρμακεῖον,

Καφενὲ τῶν Ἐϋφρονούντων — νύκτα ἴστο μερὰ συζητοῦντων,
 μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τῶσους
 μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μιὰ μάνδρα μὲ γαιδοῦρια